

Ve İşte Bir Bayram Daha Geldi

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Nisan 2023

Bir düş' ün ekiniymiş meğer yaşamak bense bir seyyah gibi gezindiğim kadar rahmeti esintisi de dinmek bilmedi ne de esareti aşkın hüzne bağdaş kurduğum bir coğrafyada mademki saklıyım...

Aşk ve sözcükler kutsalım ve bayrama kavuşmak bir o kadar hüsranim ve kâbusum lakin...

Öznemde saklı tüm güzelliklerle bayramı da sevgiyi de insanları da kucaklıyorum ve ben annemin hatırına nefes alıyorum.

Yâd edilesi mazim sadece bir anı.

Günde saklı her an'ım ise şükre vesile.

Canım yanarken ve içim d/ağlanırken annemin başını her okşadığımda yıldız olup kayıyorum gök kubbede.

Ve...

Sevdiğim insanlar bile beni yerin dibine sokarken ben en tepede aşkta ve hüsranda bağdaş kuruyorum yürek denen iklimimde sürüklensem de sür-git bir coşku ve umutla sıvazlıyorum hayatın sırtını.

Bayram nidaları dün de kalan.

Sönük sevincimle asılı kaldığım hüsrana...

Laneti dinmedi de iblisin ve şerrine âşık bir kâbus gibi gezindi gezineli başımda göçmen kuşları bense revnak bir esinti olmak adına içime yağdığım ve yığıldığım duygulardan bir cennet inşa etmenin telaşıyla önce en önce sevdim ve saydım cihanı ve insanları sakladım tek tek yüreğimde saydıramadığım kadar da sahip çıkılması bir acının arifesinde kök sürdürdüm kök saldım ve kökünü hesaplayamadığım kadar aldığım yaşın hazzına yasla ulaştım.

Ben melankoliyim.

Ben aşkıyım.

Ben şiirim.

Ben bir gezginim.

Ben hayallerimin hem uşağı hem efendisiyim.

Sürtük imgeler saydım uzağımda kehanetlere gebe kâhinlerden de kaçtım.

Rest çektiğimdi kötülük ve sefil nefsim ölümünün her yıldönümünde kendime kaçtım kaçalı aşkın izbelerinde kâh hüznün içtim kâh umut biçtim kâh kayboldum kâh gün gibi şehre doğdum.

Doyamadım da sevmelere layık olmak adına Rabbine...

Doyumsuz yüreğimle kucak açtım kanat açtım açalı sonsuzluğun asaletine...

Rengim kaçtı ruhum da aklım da yoksa kor sözcüklerden binlerce şiir ve cümle yazar mıydım, kendimden kaçtığımın yıldönümünde kim bilir kaç fersah uzağındaydım mutluluğun?

Kök hücrem kurudu.

Ruhumun düşler familyasında sözcüklerim kanadı.

Kandığım kadar ömre ve insanlara kardım duygularımı inceden inceye eşleştirdim de evrenle ve dökümlü eteklerinde yalnızlığın taşlar fırlatıldı başıma bense...

Taçlandım diye sevindim.
Taş atarlara ekmek uzattım.
Taşdığı yükü daha da ağır kılanlara hem uzak hem sağırdım.
Sağdımsa rüzgâr ve solumdaki o lal alfabe...
T/aşkın mizacında yakalandığım rüzgâra kafa tuttum ve uçtukça düştüm düştükçe sevdim sevdiğim kendimi unuttum.
Kimyamda idi duygular kibar bir dille beni uyaransa kader gel gör ki tensiye ettiğim kadar duygularımı duymazdan geldim kaderin ikazını ve sitem edenlere kucak açtım sevdiğim de yağmalandı yüreğim bense yağdığım kadar içime yâd ettim mazimi ve yarenim kalemle tavaf ettim evreni...
Şüphe yok ki: şanssız ve bahtsız bir yıldızdım ve söndü ferim.
Aşkın fendi yeni hüznümü: hüznüm ve o kesif sessizlik nasıl ki mahremimde saklıydı matemim ve de derlediğim cümlelerden boynuma geçirdiğim o ilmik.
Fermanım şiir kokan.
Feryadında hikâyelerin saklı olduğu.
Firari gölgeyle fevri sevdama çanak açtığım hüznün ve özlem.
Bir nida soluyordu bir fısıltı doğuyordu madem ve işte zıtlaştığım kadar kaderle ve cihat ettiğim kadar dünya ile saf tuttuğum her duyguyu ihbar ettim şiir başlığında aslında şiirin hası idi içimdeki yetim çocuk ve itibar ettiğim kadar insanlara ne iltifatlara mazhardım ne de yakınında bilinmez ve uzaklaştığım kadar kendimden uzlaşmadığım yüreğim...
Sevgi uğruna kurduğum köprülerse yıkıldı bir bir.
Yiten ömre değil yatıya kalan hüzne bağdaş kurdum.
Ritmi olmayan duygular nasıl ki yitik bir ömrün faizi idi ve bodoslama sevdiğim kadar ihbar da ettim Rabbime ve gittiği yere kadar gidecekti kalan ömrüm.
Bir veda ya da bir seda saklı iken yüreğin semasında ve sancılandığı kadar şafak bense geceye ve aşka tutsak sadece sevdim sadece sustum sadece beklemeye aldım mutluluğu bir yenilgi olsam da duyguların yansımada doğan gün gibi kanım kaynarken ayağımın altında kayan zeminden başımı kaldırıp da diktim gözlerimi ufka ne de olsa aşk ve imandı umudumun yansıması ve fermanım dinmeyen bir yangınla arşı alaya da çıktı hayallerim, baş koyduğum bir milattı madem sevginin rüzgârı bense solan simamla başkaldırdığım kadar adaletsizliğe ve yanlışlara...
Doğru bildiğimden de şaşmadım ne de olsa kutsalımdı aşk ve Huda ve kitabımın da buyurduğu gibi...
Ve işte bir bayram daha geldi ve güneş doğdu haneme.
Mutluluğun nidalarında sürüklenen gözyaşımla mutlak bir sevinci kucakladım ve her şeye rağmen mutlu olmayı başardım bayramımı bir başıma yaşasam da...